

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN VAN 14 NOVEMBER 2022

Kamer B1 M

VZW MVM, met zetel gevestigd te (...) ingeschreven in de kruispuntbank van ondernemingen onder nummer (...);

appellante,

vertegenwoordigd door mr. Dirk Vanheule, advocaat te 9000 Gent, en mrs. Véronique Pertry & Bart Martel, beiden advocaat te 1050 Brussel (Elsene),

tegen het vonnis van kamer ABKG van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 7 januari 2021, zetelend zoals in kort geding, aldaar gekend onder nummer A.R. 20/907/A;

tegen:

INTERFEDERAAL CENTRUM VOOR GELIJKE KANSEN EN BESTRIJDING VAN DISCRIMINATIE EN RACISME, afgekort UNIA, met zetel laatst gevestigd te 1000 Brussel, Koningsstraat 138 en ingeschreven in de kruispuntbank van ondernemingen onder nummer 0548.895.779, doch keuze van woonst doende op het kantooradres van zijn raadsliden, hierna vermeld;

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mrs. Evelyne Maes & Eva Taverna, beiden advocaat te 3000 Leuven, waar keuze van woonplaats wordt gedaan, en te 1000 Brussel,

*****

1. De feiten

De feiten die ten grondslag liggen aan de oorspronkelijke vorderingen van de geïntimeerde worden op juiste wijze uiteengezet in het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend zoals in kort geding, van 7 januari 2021.

2. De voorafgaande rechtspleging

2.1. Op 17 februari 2020 legt de geïntimeerde een verzoekschrift neer op grond van artikel 20, § 1 van de Antidiscriminatiewet en artikel 29, § 1 van het Gelijkekansendecreet.

2.2. Het bestreden vonnis:

- verklaart de tegenvordering van de appellante ontvankelijk maar ongegrond;
- verklaart de hoofdvordering van de geïntimeerde ontvankelijk en gegrond als volgt:
- stelt, in overeenstemming met artikel 20, § 1 van de Antidiscriminatiewet en artikel 29, § 1 van het Gelijkekansendecreet, het bestaan vast van een overtreding van de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet, die erin bestaat dat de appellante:
  - aan hulpbehoevende moeders die een islamitische hoofddoek dragen, vraagt om deze af te zetten alvorens ze toegang zouden krijgen tot de gemeenschappelijke ruimte in het gebouw van MVM en tot de diensten die in en rond deze ruimte worden verstrekt, met name het wachten in de dagzaal, de resto-bébé en de cafetaria;
  - aan begeleidsters (van de hulpbehoevende moeders) en vrijwilligers die een islamitische hoofddoek dragen, vraagt om deze af te zetten in de gemeenschappelijke ruimte;

omdat dit in hoofde van de hulpbehoevende moeders, de begeleiders en de vrijwilligers directe discriminatie inhoudt op grond van geloof;

- beveelt, in overeenstemming met artikel 20, § 1 van de Antidiscriminatiewet en artikel 29, § 1 van het Gelijkekansendecreet, de onmiddellijke staking van deze discriminerende praktijk en legt aan de appellante het bevel op om:
  - haar reglement en richtlijnen aan de vrijwilligers aan te passen;
  - en onmiddellijk steeds toegang tot de volledige hulpverlening te bieden aan de hulpbehoevende moeders die een islamitische hoofddoek dragen en die na een intakegesprek zijn ingeschreven;
  - op straffe van een dwangsom van 500,00 EUR per vaststelling van verdere overtreding van de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet na betekening van het vonnis;
- legt, in overeenstemming met artikel 20, § 1 Antidiscriminatiewet en artikel 29, § 1 van het Gelijkekansendecreet, aan de appellante op om het beschikkend gedeelte van het vonnis gedurende een termijn van veertien dagen aan te plakken zowel buiten als binnen het gebouw van de appellante, en dit binnen de veertien dagen na betekening van het vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 500,00 EUR per dag vertraging;
- wijst het meer- en anders gevorderde af;
- veroordeelt de appellante tot de kosten van het geding.

2.3. De appellante tekent tegen dit vonnis hoger beroep aan bij verzoekschrift neergelegd op de griffie van het hof op 18 juni 2021.

2.4. De geïntimeerde tekent tegen dit vonnis incidenteel beroep aan bij conclusie neergelegd op de griffie van het hof op 22 november 2021.

3. De standpunten in hoger beroep

3.1. De appellante vordert in haar op 7 juni 2022 op de griffie neergelegde conclusie dat:

"(het) hof in zijn arrest in elk geval als volgt zou beslissen:

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart het Hof van Beroep het hoger beroep van appellante tegen het vonnis zoals in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie burgerlijke rechtbank, van 7 januari 2021 in de zaak met rolnummer 20/907/A ontvankelijk en gegrond.

Dienvolgens hervormt het Hof van Beroep het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen en.

Oordeelt het Hof van Beroep als volgt:

- (hoofdorde) de vorderingen van Unia worden afgewezen als ontoelaatbaar, omdat deze vorderingen de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet te buiten gaan;
- (minstens) de vorderingen van Unia worden afgewezen als ongegrond, omdat deze vorderingen de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet te buiten gaan;
- O (ondergeschikt) stelt volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk hof: "Schenden de artikelen 5, §1, 8° van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en artikel 20, eerste lid, 8° van het decreet van 10 juli 2008 houdende een kader voor het Vlaamse gelijkekansen- en gelijke- behandelingsbeleid, zo geïnterpreteerd dat zij de voormelde wet en het voormelde decreet en minstens de voormelde bepalingen ervan van toepassing verklaren op de interne regels die de relatie tussen de vereniging en haar leden en de relatie tussen de/eden van een vereniging onderling regelen, en die van toepassing zijn op de werking van de vereniging bij activiteiten die niet toegankelijk zijn voor het publiek, de vrijheid van vergadering en vereniging zoals beschermd in artikel 27 van de Grondwet en artikel 11 EVRM, juncto artikel 10 en 11 van de Grondwet?"
- (hoofdorde) de vorderingen van Unia die er toe strekken appellante te veroordelen wegens indirecte discriminatie op grond van geloof, gezondheidstoestand en handicap, en directe discriminatie op grond van segregatie dienen als ontoelaatbaar worden afgewezen omdat het om nieuwe vorderingen gaat die voor het eerst in hoger beroep zijn ingesteld;
- (hoofdorde) de vaststelling door de eerste rechter dat ingeschreven moeders uit gesloten worden van de hulp- en dienstverlening elke feitelijke grondslag mist;
- (hoofdorde) appellante en de leden die de vzw uitmaken recht hebben op vrijheid van vereniging en vergadering, vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; zegt voor recht dat de bestreden afspraak daarin kadert en daardoor wordt verantwoord, terwijl de vorderingen van Unia die de beperkingen aan deze vrijheden nastreeft, niet voldoen aan de door artikel 11 lid 2 en artikel 9 lid 2 EVRM toegelaten beperkingen van deze vrijheden;
- O (ondergeschikt): stelt volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof: "Schendt artikel 13 van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van

discriminatie, de artikelen 10, 11 en 19 GW, samen gelezen met artikel 9 EVRM, in de mate het enkel het recht voorziet voor publieke of particuliere organisaties waarvan de grondslag op geloof of levensbeschouwing is gebaseerd, om een onderscheid te maken op basis van geloof of levensbeschouwing wanneer dit een wezenlijke beroepsvereiste is, maar niet toestaat hetzelfde onderscheid te maken buiten de context van arbeid om, mede gelet op het feit dat artikel 20, laatste lid van het decreet van 10 juli 2008 houdende een kader voor het Vlaamse gelijkheids- en gelijkebehandelingsbeleid dit wel voorziet?"

- (ondergeschikt) de vorderingen van geïntimeerde op grond van directe en indirecte discriminatie en discriminatie bij associatie, en segregatie op grond van geloof, evenals de vorderingen op grond van indirecte discriminatie op grond van gezondheidstoestand en handicap afgewezen zijn ongegrond, zowel wat betreft de ingeschreven moeders, als de begeleiders en vrijwilligers;
- (hoofddorde) stelt vast voor recht dat de saisine van uw Hof niet toelaat dat het zich uitsprekt over de vordering van geïntimeerde tot vaststellen van discriminatie m.b.t. de vernieuwde werking van appellante ; om dezelfde reden moet een stakingsvordering in elk geval afgewezen worden;
- (hoofddorde) de diverse vorderingen van geïntimeerde inclusief de vorderingen tot positieve injuncties en dwangsommen worden afgewezen als ontoelaatbaar, minstens als ongegrond;
  - o (Ondergeschikt) beperkt het totaalbedrag van de op basis van de veroordeling of veroordelingen door het arrest te verbeuren dwangsom(men) tot een maximaal bedrag van 5.000 euro;
- (hoofddorde) de vorderingen tot openbaarmaking van de veroordeling van appellante worden afgewezen;
  - o (Ondergeschikt): een veroordeling wordt beperkt tot een aanplakking van maximum 14 dagen zonder dwangsom;
  - o (Meer ondergeschikt): publicatie in pers beperkt wordt tot een regionale editie van één krant;
- (hoofddorde) veroordeelt geïntimeerde om aan appellante een morele en materiële schadevergoeding te betalen voorlopig begroot op 1 euro, en
- beveelt aan geïntimeerde, in het kader van de gemeenrechtelijke schadebeperkings-plicht, de betrachting van geïntimeerde om curatief en helend te werk te gaan, en de wettelijke sensibiliserings- en raadgevingsopdracht van geïntimeerde, om binnen de 14 kalenderdagen te rekenen vanaf de datum van dit arrest dat het vonnis a quo hervormt in de zin gevraagd door appellante en gedurende minstens vijf jaren te rekenen vanaf de datum van dit arrest : (i) dit arrest integraal te publiceren op zijn website op een goed zichtbare webpagina die specifiek aan het arrest is gewijd, en (ii) over de hervorming van het vonnis a quo en het arrest een rechtzettend artikel te publiceren op zijn website op een goed zichtbare specifieke webpagina die de tekst van het artikel zelf toont (geen URL), dit ter rechtzetting van het eerder door geïntimeerde gepubliceerd artikel getiteld "vrouwen met islamitische hoofddoek afgescheiden helpen is discriminatie",
- (hoofddorde) wijst geïntimeerde in alle kosten van het geding in eerste aanleg en hoger beroep, met inbegrip van: de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 3.900 EUR per aanleg, de betekeningkosten, de rolrechten, en eventuele uitvoeringskosten;
  - o (ondergeschikte orden): appellant enkel te veroordelen tot een minimale rechtsplegingsvergoeding zowel in eerste aanleg als in hoger beroep.

Wijst het Hof van Beroep geïntimeerde dan ook af van al zijn vorderingen, met inbegrip van de vorderingen in incidenteel beroep.

(...)

Kosten:

Eerste aanleg:

- Rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg: 3.900,00 euro verschuldigd door geïntimeerde aan appellante
- 20,00 euro bijdrage Fonds
- 165,00 euro rolrecht
- Betekeningskosten

Hoger beroep:

- Rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep: 3.900,00 euro verschuldigd door geïntimeerde aan appellante
- 20,00 euro bijdrage Fonds
- 400,00 euro rolrecht"

3.2. De geïntimeerde vordert in zijn op 5 augustus 2022 op de griffie neergelegde conclusie:

"Het hoger beroep van appellante tegen het vonnis zoals in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie burgerlijke rechtbank, van 7 januari 2021 in de zaak met rolnummer 20/907/A ontvankelijk maar ongegrond te verklaren.

Het vonnis zoals in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, in de mate dat dit vonnis de vorderingen van Unia toewijst, te bevestigen en aldus rechtdoende op grond van de feiten die in het geding zijn (en dus niet de gewijzigde werkingen van MVM na 7 januari 2021):

- in overeenstemming met artikel 20, §1 Antidiscriminatiewet en artikel 29, §1 van het Gelijkekansendecreet, het bestaan vast te stellen van een overtreding van de Antidiscriminatiewet en van het Gelijkekansendecreet, die erin bestaat dat MVM:
  - O aan ingeschreven hulpbehoevende moeders die een islamitische hoofddoek dragen, vroeg om deze af te zetten alvorens deze hulpbehoevende moeders toegang zouden krijgen tot de dagzaal-wachtruimte van MVM en tot de diensten die in en rond deze ruimte worden verstrekt, met name het wachten in de dagzaal en de resto-bébé;
  - O aan begeleiders van de ingeschreven hulpbehoevende moeders en vrijwilligers die een islamitische hoofddoek dragen, vroeg om deze af te zetten in de dag- zaal-wachtruimte;

omdat dit in hoofde van de hulpbehoevende moeders, de begeleiders en de vrijwilligers directe discriminatie inhoudt op grond van geloof

- in overeenstemming met artikel 20, §1 van de Antidiscriminatiewet en artikel 29, §1 van het Gelijkekansendecreet, de staking te bevelen van deze discriminerende praktijk en dienvolgens aan MVM te verbieden deze discriminerende praktijk te herhalen, op straffe van een dwangsom van 500 EUR per vaststelling van verdere overtreding van de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet na betekening van het arrest.
- in overeenstemming met artikel 20, §3 Antidiscriminatiewet en artikel 29, §3 van het Gelijkekansendecreet, MVM op te leggen om het tussengekomen arrest tijdens een termijn van 14 dagen aan te plakken zowel buiten als binnen de inrichtingen van MVM of de lokalen die hem toebehoren, en dit binnen 14 dagen na betekening van het tussengekomen arrest, op straffe van een dwangsom van 500 euro per dag vertraging, in overeenstemming met de artikelen 1385bis e. v. Ger. W.

Het incidenteel beroep van Unia ontvankelijk en gegrond te verklaren, en aldus aanvullend te oordelen.

- in overeenstemming met artikel 20, §1 Antidiscriminatiewet en artikel 29, §1 van het Gelijkekansendecreet, het bestaan vast te stellen van een overtreding van de Antidiscriminatiewet en van het Gelijkekansendecreet, die erin bestaat dat de vzw MVM:
  - o aan begeleiders (van de hulpbehoevende moeders) die een islamitische hoofddoek dragen, vroeg om deze af te zetten in de gemeenschappelijke ruimte;
  - omdat dit:
    - o in hoofde van de hulpbehoevende moeders, discriminatie bij associatie is in zoverre hun begeleiders hun hoofddoek dienen af te zetten alvorens de hulpbehoevende moeders samen met hun begeleider toegang krijgen tot de volledige hulpverlening
- in overeenstemming met artikel 20, §3 van de Antidiscriminatiewet en artikel 29, §3 van het Gelijkekansendecreet, aan MVM op te leggen om het arrest in vier kranten te publiceren (met name De Standaard, De Morgen, Het Nieuwsblad en Het Laatste Nieuws) binnen de 14 dagen na betekening van het arrest, op straffe van een dwangsom van 500 EUR per dag vertraging, in overeenstemming met de artikelen 1385bis e.v. Ger.W.

In ondergeschikte orde, indien MVM argumenteert dat alle hoofddoeken moeten worden afgezet, ook deze die om medische redenen worden gedragen,

- in overeenstemming met artikel 20, §1 Antidiscriminatiewet en artikel 29, §1 van het Gelijkekansendecreet, het bestaan vast te stellen van een overtreding van de Antidiscriminatiewet en van het Gelijkekansendecreet, die erin bestaat dat de vzw/ MVM:
  - o in hoofde van de hulpbehoevende moeders, de begeleiders en de vrijwilligers, indirecte discriminatie is op grond van geloof, gezondheidstoestand en handicap

De vorderingen van appellanten ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

MVM te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, voor Unia begroot op 1440 euro in eerste aanleg en 1560 euro in hoger beroep."

4. Beoordeling

4.1. De tijdigheid, de regelmatigheid en de ontvankelijkheid van het hoger beroep en het incidenteel beroep

Het hof nam kennis van de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, betekend bij akte van 21 mei 2021, en stelt vast dat de appellante en de geïntimeerde tegen dat vonnis tijdig, regelmatig naar vorm en op ontvankelijke wijze respectievelijk hoger en incidenteel beroep hebben aangetekend.

4.2. De hoofdvordering van de appellante

4.2.1. De appellante bestrijdt het vonnis van de eerste rechter in zoverre zij oordeelt dat de bestreden afspraak en de beweerde discriminerende activiteit binnen het toepassingsgebied van de discriminatiewetgeving valt. De vordering van de geïntimeerde zou dan ook onontvankelijk zijn.

De geïntimeerde bestrijdt het standpunt van de appellante. Hij stelt dat hij een wettelijk verankerde bevoegdheid en belang heeft om de vaststelling van een discriminatie en de staking van de discriminerende praktijk te vorderen. Ter ondersteuning van zijn stelling verwijst hij naar artikel 6, § 3

van het samenwerkingsakkoord van 12 juni 2013 tussen de federale overheid, de gewesten en de gemeenschappen voor de oprichting van een interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme onder de vorm van een gemeenschappelijke instelling zoals bedoeld in artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en artikel 20, § 1 van de Antidiscriminatiewet en artikel 29, § 1 van het decreet houdende een kader voor het Vlaamse gelijkekansen- en gelijkebehandelingsbeleid, van 10 juli 2008, hierna het Gelijkekansen decreet genoemd.

4.2.2. Artikel 3 van voormeld samenwerkingsakkoord luidt als volgt:

"Opdrachten

§ 1. Het Centrum heeft als opdracht :

a. het bevorderen van de gelijkheid van kansen en omgaan met de diversiteit in onze samenleving en het bestrijden van elke vorm van discriminatie, onderscheid, uitsluiting, beperking, uitbuiting of voorkeur op grond van :

een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst, nationaliteit, nationale of etnische afstamming, seksuele geaardheid, burgerlijke staat, sociale positie, geboorte, vermogen, leeftijd, het geloof, levensbeschouwing, gezondheidstoestand, politieke overtuiging of syndicale overtuiging, handicap, fysieke of genetische eigenschap;

b. de taken vervullen voorzien in artikel 33 § 2 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 13 december 2006 inzake de rechten van de personen met een handicap.

§ 2. Het Centrum voert zijn opdrachten uit in een geest van dialoog en van samenwerking met de verenigingen, instellingen, organen en diensten die, geheel of gedeeltelijk, dezelfde opdrachten uitvoeren als het Centrum of rechtstreeks betrokken zijn bij de uitvoering van deze opdrachten.

§ 3. Het Centrum is in de uitoefening van zijn opdrachten volkomen onafhankelijk, overeenkomstig de Principes van Parijs zoals bepaald in de bijlage van resolutie 48/138 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 20 december 1993."

Artikel 6 van voormeld samenwerkingsakkoord bepaalt het volgende:

"Aangiften, beroepen en in rechte optreden

(...)

§ 3. Binnen de perken van de opdrachten van het Centrum, zoals bepaald in artikel 3 van dit akkoord en binnen de grenzen van de lijst van wetten, decreten en ordonnanties opgesomd in deze paragraaf, bepaalt elke partij respectievelijk per wet, decreet of ordonnantie, en voor wat zijn eigen bevoegdheden betreft, de zaken waarbij het Centrum bevoegd is om in rechte op te treden.

Het Centrum is bevoegd om, binnen de perken van zijn opdrachten bepaald bij artikel 3 van huidig akkoord, in rechte op te treden in alle rechtsgeschillen zoals bij de toepassing van volgende wetten, decreten en ordonnanties :

- de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden;
- de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de Tweede Wereldoorlog door het Duitse nationaalsocialistische regime is gepleegd
- Hoofdstuk 5bis van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk;
- de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie;
- het Vlaams decreet van 8 mei 2002 houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt;
- het Vlaamse decreet van 10 juli 2008 houdende een kader voor het Vlaamse gelijkekansen en gelijkebehandelingsbeleid;

- het decreet van de Franse Gemeenschap van 12 december 2008, betreffende de bestrijding van sommige vormen van discriminatie;
- het decreet van 6 november 2008 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie, met inbegrip van de discriminatie tussen vrouwen en mannen inzake economie, tewerkstelling en beroepsopleiding;
- de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 14 juli 2011 betreffende het gemengd beheer van de arbeidsmarkt in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest;
- de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 4 september 2008 betreffende de strijd tegen discriminatie en de gelijke behandeling op het vlak van de tewerkstelling;
- de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 4 september 2008 ter bevordering van diversiteiten ter bestrijding van discriminatie in het Brussels gewestelijk openbaar ambt;
- het decreet van 22 maart 2007 van de Franse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de gelijkheid van behandeling van personen in de beroepsopleiding;
- het decreet van de Duitstalige Gemeenschap van 19 maart 2012 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie;
- de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingcode;
- het decreet van de Franse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 3 juli 2010 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling.

(...)"

Artikel 20, § 1 van de wet ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie, hierna de Antidiscriminatiewet genoemd, luidt als volgt:

"Op verzoek van het slachtoffer van de discriminatie, van het Centrum, van een van de belangenverenigingen, van het openbaar ministerie, of, naargelang de aard van de daad, het arbeidsauditoraat, stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg of, naar gelang van de aard van de daad, de voorzitter van de arbeidsrechtbank of van de ondernemingsrechtbank, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht vallende daad waardoor de bepalingen van deze wet worden overtreden en beveelt hij de staking ervan.

De voorzitter van de rechtbank kan de opheffing van de staking bevelen zodra bewezen is dat een einde is gemaakt aan de overtreding."

Artikel 29, § 1 van het decreet houdende een kader voor het Vlaamse gelijkekansen en gelijkebehandelingsbeleid, hierna het Gelijkekansendecreet genoemd, bepaalt het volgende:

"Op verzoek van de persoon die meent het slachtoffer te zijn van discriminatie of op verzoek van een van de organen, verenigingen of organisaties, vermeld in artikelen 40 en 41, stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg of, naargelang van de aard van de daad, de voorzitter van de arbeidsrechtbank of van de rechtbank van koophandel, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht vallende daad waardoor de bepalingen van dit decreet worden overtreden en beveelt hij de staking ervan. De voorzitter van de rechtbank kan de opheffing van de staking bevelen zodra bewezen is dat een einde is gemaakt aan de overtreding."

Het hof oordeelt dat uit het geheel van deze bepalingen volgt dat de geïntimeerde enkel bevoegd is om in rechte op te treden voor zover de aangekaarte zaak binnen het toepassingsgebied van de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet valt.

4.2.3. Beide partijen zijn het erover eens dat het toepassingsgebied van de Antidiscriminatiewet wordt omschreven in artikel 5, § 1 en het toepassingsgebied van het Gelijkekansendecreet in artikel 20, eerste lid.

Dit laatste artikel luidt als volgt:

"Binnen de grenzen van de aan de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest toegewezen bevoegdheden is elke vorm van discriminatie verboden, zowel in de overheidssector, als in de particuliere sector, met inbegrip van overheidsinstanties, met betrekking tot :

1° de voorwaarden voor toegang tot arbeid in loondienst of als zelfstandige en tot een beroep, met inbegrip van de selectie- en aanstellingscriteria, ongeacht de tak van activiteit en op alle niveaus van de beroepshiërarchie, met inbegrip van bevorderingskansen, alsook de werkgelegenheids- en arbeidsvoorwaarden, met inbegrip van ontslag en beloning;

2° de toegang tot alle vormen en alle niveaus van beroepskeuzevoorlichting, beroepsopleiding, voortgezette beroepsopleiding en omscholing, met inbegrip van praktijkervaring; 3° de arbeidsbemiddeling en wedertewerkstelling;

4° de gezondheidszorg;

5° het onderwijs;

6° het aanbod van, de toegang tot, de levering en het genot van goederen en diensten die publiekelijk beschikbaar zijn - al dan niet tegen betaling -, met inbegrip van huisvesting;

7° de sociale voordelen;

8° de toegang tot en de deelname aan een economische, sociale, culturele of politieke activiteit die buiten de privésfeer worden aangeboden. (nadruk van het hof)

(...)"

Artikel 5, § 1 van de Antidiscriminatiewet bepaalt het volgende:

"Met uitzondering van de aangelegenheden die onder de bevoegdheid van de Gemeenschap-pen of van de Gewesten vallen, is deze wet zowel in de overheidssector als in de particuliere sector, met inbegrip van overheidsinstanties, op alle personen van toepassing met betrekking tot

1° de toegang tot en het aanbod van goederen en diensten die publiekelijk beschikbaar zijn; 2° de sociale bescherming, met inbegrip van de sociale zekerheid en de gezondheidszorg;

3° de sociale voordelen;

4° de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid;

5° de arbeidsbetrekkingen;

6° de vermelding in een officieel stuk of in een proces-verbaal;

7° het lidmaatschap van of de betrokkenheid bij een werkgevers- of werknemersorganisatie of enige organisatie waarvan de leden een bepaald beroep uitoefenen, waaronder de voordelen die deze organisaties bieden;

8° de toegang tot en de deelname aan, alsook elke andere uitoefening van een economische, sociale, culturele of politieke activiteit toegankelijk voor het publiek. (nadruk van het hof)

(...)"

4.2.4. Volgens de geïntimeerde valt de appellante krachtens punt 8 van voormelde artikelen onder de toepassing van respectievelijk de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet. De appellante bestrijdt dit standpunt.

De discussie tussen de partijen spitst zich in dit verband toe op de vraag of de sociale activiteiten van de appellante toegankelijk zijn voor het publiek (terminologie Antidiscriminatie- wet) of buiten de privésfeer worden aangeboden (terminologie Gelijkekansendecreet).

4.2.5. Volgens de appellante was de hulpverlening in haar lokalen ten tijde van de gewraakte discriminatie beperkt tot een beperkte, specifieke groep, namelijk hulpbehoevende moeders die naar

haar werden doorverwezen door specifieke instellingen en die na een toelatingsgesprek bij haar werden ingeschreven voor hulpverlening.

De geïntimeerde stelt dat de appellante zich richt tot een "ruim publiek" en sociale activiteiten organiseert buiten haar privésfeer.

4.2.6. Het bewijs dat aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 5, § 1 van de Antidiscriminatiewet en artikel 20, eerste lid van het Gelijkekansendecreet is voldaan berust bij de geïntimeerde. Hij dient bijgevolg te bewijzen dat de sociale activiteiten van de appellante toegankelijk zijn voor het publiek of buiten de privésfeer worden aangeboden.

De geïntimeerde verwijst in dit verband naar een onderdeel van het maatschappelijk doel van de appellante zoals omschreven in artikel 3 van haar toenmalige statuten, dat hij citeert als volgt:

"de hulp aan alle goede werken en werken van welzijnszorg zonder enige onderscheid en inzonderheid alle sociale activiteiten onder meer hulpverlening aan jonge kinderen en moeders in verwachting".

Het hof oordeelt dat uit deze zin niet kan worden afgeleid dat deze "hulp" sociale activiteiten inhoudt die buiten de privésfeer worden aangeboden of die toegankelijk zijn voor het publiek.

Het tegendeel blijkt uit het door de geïntimeerde niet-betwiste feit dat enkel hulpbehoevende moeders / hun begeleiders en bij uitzondering vaders, die zich aanbieden met een verwijsbrief voor hulpverlening van de appellante in aanmerking komen. Volgens de geïntimeerde zou "om het even wie" deze verwijsbrief kunnen bezorgen, maar het hof kan niet anders dan vaststellen dat de geïntimeerde niet bewijst dat andere dan officiële instanties zoals het OCMW, Kind en Gezin, politie, het CAW hulpbehoevende moeders naar de appellante doorverwijzen. Het hof kan dan ook alleen maar besluiten dat de hulpverlening niet toegankelijk is voor het publiek zoals de Antidiscriminatiewet voorschrijft.

De geïntimeerde toont ook niet aan dat het pand, eigendom van de appellante, waarin zij haar hulpverlening aanbiedt voor eenieder toegankelijk is. Uit niets blijkt dat de bewering van de appellante dat het pand enkel toegankelijk is op afgebakende tijdstippen voor een beperkte groep hulpbehoevende moeders en bij uitzondering vaders die werden doorverwezen door officiële instanties en/of door haar werden ingeschreven (na een intakegesprek) niet strookt met de waarheid. De hulpverlening die de appellante er verleent aan de doorverwezen en bij haar ingeschreven hulpbehoevenden vindt dan ook niet plaats buiten haar privésfeer zoals het Gelijkekansendecreet vereist.

Tot slot oordeelt het hof, anders dan de geïntimeerde, dat uit het feit dat de appellante na het bestreden vonnis haar werking aanpaste, niet het bewijs kan afgeleid worden dat zij zou inzien dat haar hulpverlening voor het "ruime publiek toegankelijk was".

4.2.7. Uit het voorgaande volgt dat de door de appellante uitgeoefende sociale activiteiten niet onder het toepassingsgebied van de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet vallen zodat de geïntimeerde niet bevoegd was om in rechte tegen haar op te treden op grond van voormelde wettelijke/decretale bepalingen. De vorderingen van de geïntimeerde gestoeld op die bepalingen zijn dan ook niet ontvankelijk.

4.3. De tegenvordering van de appellante

4.3.1. De appellante vordert op grond van de artikelen 1382-1383 Oud BW om de geïntimeerde te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding die ze voorlopig begroot op 1,00 EUR.

Zij verwijt de geïntimeerde onzorgvuldig optreden en procesrechtsmisbruik. Daardoor zou zij morele en materiële schade hebben geleden.

4.3.2. Het hof oordeelt dat de appellante de beweerde fouten van de geïntimeerde niet bewijst.

Uit het feit dat een incident in 2003 en een klacht in 2007 over discriminatie bij de appellante niet leidden tot een procedure in rechte door de geïntimeerde, kan niet worden afgeleid dat hij bij de appellante het vertrouwen zou hebben gewekt dat hij nooit tegen haar zou optreden op grond van de Antidiscriminatiewet en het Gelijkekansendecreet ter bestrijding van de door de geïntimeerde in huidige procedure en toen reeds bestaande handelswijze van de appellante tegenover vrouwen met een hoofddoek. De stukken die de appellante in dit verband voorlegt bewijzen niet dat de geïntimeerde expliciet, dan wel impliciet zijn goedkeuring gaf met de gewraakte handelswijze.

Verder stelt het hof op grond van de door de geïntimeerde voorgelegde stukken vast dat de geïntimeerde de klacht die hij in 2020 ontving zorgvuldig onderzocht. De appellante kreeg de gelegenheid tot weerwoord. Dit weerwoord werd door de geïntimeerde grondig gemotiveerd weerlegd.

Het hof stelt ook vast dat de geïntimeerde zich in eerste aanleg en in hoger beroep heeft gedragen zoals van een normaal zorgvuldige procespartij in dezelfde omstandigheden mag worden verwacht.

Kortom, de handelingen die de geïntimeerde voorafgaand aan de procedure en tijdens de procedure stelde zijn niet te bestempelen als onzorgvuldig of als een manifeste overschrijding van de grenzen van een normale uitoefening van zijn wettelijke opdracht. Dat de geïntimeerde een verkeerde inschatting maakte van de al dan niet publieke toegankelijkheid van de sociale activiteiten van de appellante verandert daaraan niets.

Bij gebrek aan bewijs van een fout in hoofde van de geïntimeerde is de tegenvordering van de appellante om de geïntimeerde te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding ongegrond.

4.3.3. Aangezien de geïntimeerde stelt dat hij dit arrest zal publiceren op zijn website ziet het hof geen reden om de geïntimeerde te bevelen dit te doen zoals door de appellante gevorderd. Een rechtsgrond om de geïntimeerde te veroordelen om over de hervorming van het bestreden vonnis een artikel te publiceren op zijn website is niet voorhanden.

4.4. De kosten van de beide aanleggen

Het hof beschouwt de geïntimeerde als de in het ongelijk gestelde partij. Hij dient de kosten van de beide aanleggen te dragen.

Het hof oordeelt dat er van een kennelijk onredelijke situatie die een afwijking van het basistarief van de rechtsplegingsvergoeding in het nadeel van de geïntimeerde rechtvaardigt, geen sprake is. Het hof stelt de door de geïntimeerde verschuldigde rechtsplegingsvergoeding vast op het basistarief voor niet in geld waardeerbare vorderingen.

5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond als volgt:

- hervormt het bestreden vonnis;
- oordeelt opnieuw als volgt:
- verklaart de hoofdvordering van de geïntimeerde onontvankelijk;
- verleent de geïntimeerde akte van zijn verklaring dat hij huidig arrest zal publiceren op zijn website;
- verklaart de tegenvordering van de appellante ontvankelijk maar ongegrond;
- veroordeelt de geïntimeerde tot de kosten van de beide aanleggen en vereffent deze aan de zijde van de appellante gevallen kosten als volgt:
  - o de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg: 1.440,00 EUR
  - o de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep: 1.800,00 EUR
- verstaat dat de volgende kosten van de beide aanleggen eveneens ten laste vallen van de geïntimeerde:
  - O het rolrecht eerste aanleg:
  - O het rolrecht hoger beroep:
- gelast de griffier om de bevoegde ontvanger van de administratie van de federale overheidsdienst Financiën belast met de inning en de invordering van de niet-fiscale schuldvorderingen, van het verschuldigd zijn van dit rolrecht ter kennis te stellen conform artikel 3 van het KB van 28 januari 2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten en het houden van de registers in de griffies van de hoven en rechtbanken.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van veertien november tweeduizend tweeëntwintig door

B. CATTOIR	kamervoorzitter
R. LYEN	voorzitter
H. COENEN	raadsheer
G. VELTMANS	griffier